-ΜΑΜΑ, ΜΗ ΦΥΓΗΣ, ΑΠΟΨΕ ΣΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ!..."

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ)

γιά νά ξενυχτάη τόν ἔξω-λαγο ἀπό τήν 'Εταιρία. Εἶχε βλέφετα, ὑποχρέωσι σ' αὐτόν ποῦ, μιά καί δέν ἠ'πόρεσε νά τήν πανφρευτή, τήν ἐβγαλε ἀρτίστα καί ζῆ κ' αὐτός κοντά σ' αὐτήν πολύ καλά...

Μιά νύχτα κατέβηκε σιό κιμπαρέ ἔνας ἄνδρας ἀξιωμρος καί γνωστός παραλής. "Οταν τόν εἶδε ἡ Δόπη γιά πρώτη φορά σιή ζωή της αἰσθάνθηκε γ' αὐτόν ἕνα παράφορο πόθο. Σέ λίγο ἔπιανε μαζί του. 'Ἡ σαμπάνιες πηγαινοήρχονται. Τά ξημερώματα ἡ Δόπη, λησμονώντας τίς παιδικές ἀγάπες καί καημούς, ἔμπαινε σ' ἐν' αὐτοκίνητο μαζί μέ τό ὠμορφάγιθρωπο, ἐνῶ ὁ Βίκτωρας ἔνοιωθε νά χάνη γιά πάντα τήν γυναίκα ποῦ τόν συνεπηρόσε.

Τά ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὕστερ' ἀπό ἕνα ἄγριο καυγά, ἡ Πηνελόπη ἔβειχνε τήν ἐξώπορτα στό φίλο της μέ τήν δήλωσι, ὅτι ἀν τήν ἐανανηνσυχοῦσε, θά κατέφευγε στό Τρῆμα 'Ηθῶν καί θά τόν κατήγγελνε ὅτι τήν ἐκιδίζει...

'Από τήν ἡμέρα τοῦ καυγᾶ κ' ὕστερα ἡ Δόπη ζοῦσε πιά χωρίς κανένα ἐπίσημο φίλο καί φρόντιζε γιά τήν ζωήν τῶν παιδιῶν τῆς καί τῆς μάνας της, ποῦ τώρα γνώριζε τί δουλειά κάνει ἡ κόρη της.

Δέν ἀρνιόταν τή συνεφρομή κανενός παραλῆ ὅπως καί τό κορμί της..

. . . . . .

Νύχτα Μεγάλου Σαββάτου. 'Η πολύφωτες πόρτες τῶν κοσμικῶν κέντρων καί τῶν καμπαρέ θεσσαλονίκεινες, ἔρημες! 'Η καμπάνες καλοῦν τούς Χριστιανούς νά πάνε στήν ἐκκλησία, γιατί σέ λίγο θ' ἀναστηθῆ ὁ ἄνθρωπος τοῦ πόνου καί τῆς σωσπηλῆς παραδοξῆς. 'Ο Θεάνθρωπος. 'Ο Σωτήρας τοῦ κόσμου σής ἀμφρτίας. 'Ο Χριστός.

Χλωμή, ἀφτιασιδωμένη, ἁπλά νυμμένη ἡ Πηνελόπη μαζί μέ τά τρία της παιδάκια λαμπροστολισμένα ποῦ κρατοῦσαν λαμπάδες λευκές μέ μεταξωτές κορδέλλες, μπαίνουν στήν ἐκκλησία.

'Η καρδιά της τρέμει, ἐνῶ τῶν παιδιῶν της τά μάτια ἀστράφουν ἀπό χαρά. Κάπου-κάπου ἀγαλνόν μέσ' ἀπό τά στήθη της ἐαρεῖς σεναγματ. Κάνει τόν σταυρό της καί τά μάτια της δακρύζουν.

12 μεσάνυχτα. Τά καμπαναριά τῶν ἐκκλησιῶν εἶνε κατάφωτα. 'Η καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα. Οἱ παπάδες φέλνουν ἁρμονικά τό «Χριστός Ἀνέστη».

'Η Δόπη ἡ ἀρτίστα, φεύγει ἀπό τήν ἐκκλησία χαρούμενη μαζί καί λυπημένη.

"Οταν μπῆκαν στό σπίτι, ἡ Πηνελόπη, τά παιδιά της καί ἡ μητέρα της ἔκαναν δτι κάνουν δλοι οἱ χριστιανοί. Τσούγγρισαν τά κόκκινα αὐγά.

Μέ σέ λίγο ἡ Πηνελόπη ἑτοιμαζότανε νά ξοπορίση. Νά φύγη, νά πάη στό καμπαρέ νά δουλεψη.

Τά παιδάκια ἀρχίζουν τά κλάματα καί τό μεγαλύτερο, λές καί μιλοῦσε ἐξ ὀνόματος καί τῶν ἀλλων-δύο μικρῶν ἀδελφιῶν του εἶπε παραπονιάρικα στήν ἔτοιμη γιά ν' ἀναχωρήση μητέρα του:

—Μαμά, μή φύγης.. Ἀπόψε σε θέλουμε κοντά μας!

Καί ξωμως ἡ Δόπη φεύγει μέ τά μάτια δυρκνιμένα.. Πάει νά μείνη κοντά στόν κόσμο τοῦ καμπαρέ. Κοντά στούς παραλῆδες, ποῦ τήν πληρώνουν καί ζῆ τά τρία ὀρφανά παιδιά της καί τή σακατεμένη της μητέρα.

Κ. ΚΑΡ.

'Αριθ 31825

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΠΛΕΙΣΤΟΡΙΣΜΟΥ ΑΚΙΝΗΤΩΝ

Ὁ Συμβολαιογράφος Αἰγίου Χρῆστος Γεωρίου Κεφαλόπουλος, ἐδρεύων καί κατοικῶν ἐν Αἰγίῳ, ὡς ἐπί τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου

Δηλοποιεῖ ὅτι:

Συμφώνως πρός τό ὑπ' ἀριθ 189 τῆς δεκάτης ἐνάτης 'Απριλίου τρέχοντος ἔτους 'Επαναλητικόν Πρόγραμμα Πλειστηριασοῦ τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Εὐαγγέλλου 'Αντωνίου 'Αναγνωστοπούλου, οὕτινος πεπληφὴν δημοσιεύομεν, ἐνεργηθήσεται ἐνταῦθα τήν δεκάτην ἐκ τῆν Μαΐου τρέχοντος ἔτους ἡμέραν Κυριακήν καί ἀπό τῆς δεκάτης πρό μεσημβρίας ἕως μέχρι τῆς διδεκάτης τῆς Μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐνώπιον μου καί ἐξωθεν του Γραφείου μου, κειμένου ἐντός τῆς πόλεως Αἰγίου καί ἐπί τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως ἀριθ. 56 μαγαζεῖον ἰδιοκτησίας ἀδελφῶν 'Ηλία Δεσποτοπούλων, καί ἐν καλλιμαρί μ ἐνώπιον τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ μου Συμβολαιογράφου Αἰγίου, ἤ Δημοσίου ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, ἐδρεύοντος καί κατοικοῦντος ἐν Αἰγίῳ, ἀναγκαστικός πλειστηριασμός τῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 85 τῆς ἐνδεκάτης ἰανουαρίου παρελθόντος ἔτους καταχρεπτρίας ἐκθέσεως τοῦ ἀνωτέρω διαστικοῦ κλητῆρος ἀναγκαστικῶς κατασχε ἐντων τῆ ἐπισπεῖσει τοῦ Πειραιώτου ἠ Τσκη Α. Δημητρίου, κατοικοῦ Αἰγίου, ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου 'Ηλία Δημητρίου, κατοικοῦ Αἰγίου καί Μπέρης τοῦ Αἰγίου, τόν ὁποῖον ὁ πλειστηριασμός προσδιορισθεῖς δέν τοῦ ὑπό 28 Ἰανουαρίου παρελθόντος ἔτους ὑπ' ἀρ.θ. 91 προγράμματος πλειστηριασμοῦ τοῦ αὐτοῦ ἄνω διαστικοῦ κλητῆρος νά τελεσθῆ τῆ πρώτη Μαρ ἰου παρελθόντος ἔτους, ἀνεσ ἀλει διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 437 παρελθόντος ἔτους, ἀποφασεῖς τοῦ κ. προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν ἐπί τετραμήνου, προσδιορισθεῖς δε καί πάλιν διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 112 παρελθόντος ἔτους ἐπαναλητικοῦ προγράμματος τοῦ ἰδίου ἄνω δικαστικοῦ κλητῆρος νά τελεσθῆ τήν ἐνάτην Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους, ἀνεβλήθη καί αὐθις διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1851 παρελθόντος ἀποφασεοῦς τοῦ κ. προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν, καί διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 152 τρέχοντος ἔτους προγράμματος τοῦ αὐτοῦ ἄνω δικαστικοῦ κλητῆρος προσδιορισθῆ νά τελεσθῆ τήν εἰκοστήν πρώτην Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους, κατά τήν ἡμέρον δέ τῆς τελεσεως του τῆ συναινέσει ἐπισπεδοντα καί ἀφειλέτου καί διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 31753 τῆς εἰκοστῆς πρώτης Φεβρουαρίου τοέχοντος ἔτους πράξεως μου ἀνεβλήθη ὑπό τους ἐν σύτῆ φορς ὅπως τελεσθῆ κατά τήν ἄνω χρονολογίαν ἤτοι τήν δεκάτην ἕκτην Μαΐου τρέχοντος ἔτους ἤτοι 1) τῶν δέκα τριῶν εἰκοστῶν πέμπτων (3|25) ἀδιαιρέτας τεσσάρων συνεχομένων εἰσογείων μαγαζεῖων, ἐξ ἑνός δωματίου ἑκάστου, μετά τοῦ ὑπ' αὐτά ὑπηρέδου, περιοχῆς των καί τοῦ σχετικοῦ χάρου εἰσόδου τοῦ μεσα ου τούτων, ἑκτάσεως ἀπάντων τούτων μέτρων τετραγωνικῶν διακοσίων ὡς ἔγγραφα, κειμένων ἐντός τῆς πόλεως Αἰγίου καί Δήμου Αἰγίου καί κατά τήν ἀγοράν, ἐχόντων πρόσοψιν κοι ἐπί τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καί Κλεομένους Οἰκονόμου καί συνορεύοντων ἀπάντων γύρωθεν μέ τήν ὁδόν Κλεομένους Οἰκονόμου, μέ σύντοιχον οἰκίαν καί μαγαζεῖον κληρονόμων Σ. Κουβέλη, μέ τήν ὁδόν Ἑρμοῦ καί μέ σύντοιχον μαγαζεῖον κληρονόμων Σ. Πολιτοπούλου καί μέ οἰκόπεδον Ι. Δημητρακοπούλου, ἐκτιμηθέντων δέ τῶν ἐιρημένων τοσοστῶν ἤτοι τῶν 1|25 σθιαιρέως ἀντί δραχμῶν ἑκατόν εἰκοσιτέσσαρα χιλιάδων τετρακοσίων (166400) καί 2) μιᾶς οἰκίας δωρόφου καί τοῦ ὑπ' αὐτήν ὑπηρέδου, προσυλίου τῆς καί ἐν γένει περιοριζόμενον ὑπό τό κράτος ζοφερῶν φαντασμάτων καί φλογερῶν φαντασμάτων καί αἰθιμήτων, ἠμποροῦσα νά τό γνωρίσω εἰς τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

Πλάνα νυχιά θαλασσινή. Τό καράβι μας ὤρτγνε μέ τήν πλώρη του τ' ἀτέλειωτο χωράφι τῆς θάλασσας. Αἰώνιος ἔθπιπρος ποῦ τό γραφτό του τούτεῦς νά γυρνᾶ ἀπό λιμάνι σέ λιμάνι, ἀρήνοντας πίσω του, αὐλάκια ἀπόνερα, ἀπηρος ἀφρούς καί κάπου-κάπου καί χαμμένα θύμησι πανστεινή.

Σεῦν πλόρη μας ἡ Μαδέρα, πνιγμένη μέσα στό κοτάδι τῆς νύχας, μας ἔβειχνε μονάχα τό ἀσπρο φῶς τοῦ φάρου τῆς ποιᾶς μόλις στριφογύρισε φῶυς ἐ' ἄγρια δράχια καί φγλιά καί πάνω στήν κορφή τοῦ βουνοῦ τῆς, τά κάταστρα σπιτάκια τοῦ νησιοῦ.

Φόνρο μας, ἡ Ἀζόρες καί κάπου κεῖ μακρυά σάν φαντασία, ἡ ἀφεγγία ἠπειρος, μέ τό ἤσυχο λιμάνι τοῦ προορισμοῦ μας, ποῦ σέ λίγες μέρες θά μᾶς φιλοξενοῦσε, ὕστερα ἀπό ἕνα πολύμοχθο καί κουραστικό ταξίδι τοῦ 'Ατλαντικοῦ, ξεκούρζε τή σκέψι μας, καί σκόρπιζε γύρω μιά ἐπίμονη νοσταλγία. Μοζελφνός στιγ γέφυρα σκῆνοῦμε κάνοντας ὑπολογισμούς γύρω στήν ἡμέρα τῆς ἀρίξεως ποῦ ἔπεφτε ἀνήμερα τό Πάσχα, χωρίς νά κρύψουμε κάποια πίκρα ποῦ μέσα μας, φθλιαζε, γιά τήν κακοτυχία ποῦ δέν μπορούσαμε νά φθάσουμε στό λιμάνι λίγες μέρες πιό μπροστά ἀπό τό Πάσχα. 'Ο καπετάνος ἔκοβε δόλτες καί ὕστερ' γυρνόντας στόν ἀξιωματικό τῆς δάρδειας τοῦπε :

—'Εγώ πηγαίνω' ὅταν ἐρθουμε δίπλα στό φανάρι μοῦ μλᾶτε γ' ἀλλάξουμε πορεία κ' ἀρχισε νά κατεβλνγᾶ τά σκαλιά τῆς γέφυρας. 'Αλλά σάν γά μετάνοιωσε, στάθηκε στή μέση καί ξκάνδε :

—Πήγαινε κάτω στή μηχανή καί πές γ' ἀνοίξουε δυό φρεῖς σφοριές, καλύτερα νά φθάσουμε τήν παραμονή. Ἄς κάνουμε καί μεις μιά φορά ἤυχο Πάσχα σέ λιμάνι, ὁ καιρός μοῦ φαίνεσαι κολός καί τό δαρόμετρο δεῖχνει καλοκαίρι. Κάτι μουρμούριζε ἀκόμη κατεβλνόντας. Ἀλλά μεις δέν τόν προσέξαμε. Εἴμαστε τόσο εὐχαριστημένοι ἀπό τή διαταγή του, ὥστε ὁ δποπλοίαρχος τσακίστηκε γά φρέξη στή μηχανή κ' ὁ τιμονίρης ἔκανε μιά τόσο μεγάλη παρατιμνιά, ποῦ κόντεψε γά φέρη τό φανάρι στήν πρύμνη μας.

Τήν ἄλλη μέρα τό δρωδάκι, ἔξω ἀπό τήν κουζίνα, τό καρτνεδάκι τοῦ κάθε βαπορισοῦ, τό πλήρωμα συζητοῦσε, σχολιάζοντας μέ πολλή δλάθεια καί χαρά, τήν εὐχάριστη εἴδηση, κ' ὁ καθένας ἔλεγε τή γνώμη του γιά τό καιρό.

'Ο λοστρόφος ἀκουμπημένος στά κάγκελλα τῆς κουπεσστῆς δέν μιλοῦσε, μόνο κύτταζε κάπου—κάπου ἐρωτηματικά στόν ὁ'ρανό, τά δυό τρία συνεχράκια πεῦχαγκεφαγή, καί κουνοῦσε τό κεφάλι του, καθῶς ἄκουγε νά μιλοῦνε γιά καλοκαιρίες μέσα στήν καρδιά τοῦ ὠκεανοῦ. Κάποιο κακό προμάντεμα ἔβερνε τή σκέψι του ἀγαθοῦ γεροντάκου.

'Ο μαραγκός γέροντας κ' αὐτός σάν τό λοστρόφο θαλασσόλυκος, θέλησε νά τόν περιέξη, γιατί πίνναι πήγαινε κόντρα του, ὄχι ἀπό κακία, μακρυά ἀπό τούς θαλασσινούς αὐτό τό ἐλάτεμα, ἀλλά γιά τά ποικίλ λίγο τή μονότονη ζωή τοῦ ταξιδιοῦ. Τά δυό αὐτά συμπαθητικά γεροντάκια ἤνανε ἤ χαρά τοῦ βαπορισοῦ, κ' ἡ ἱστορίες τους ἡ μόνη μας διασκέδασις. Τό κορύφωμα δμως τῆς ἀπολαύσεως ἤτανε

ΒΕΛΕΦΩΝ 'Ηλία Δεσποτοπούλων.

'Ο Συμβολαιογράφος Αἰγίου
(Τ. Σ.) ΧΡ. Γ. ΚΕΦΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διά τήν ἀντιγραφήν. 'Εν Αἰγίῳ
αὐθημερόν.

'Ο Συμβολαιογράφος Αἰγίου
(Τ. Σ.) ΧΡ. Γ. ΚΕΦΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΝΙΑΣΜΕΝΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

πού κάμμε φορά στό λιμάνι, καθώς γυρνοῦσαν κι' ἐ' δυό μεθυσμένοι ἀπό γήν καβέρνα, κι' ἀγκαλιασμένοι τραγουδοῦσαν πρίμο σγκόνο τό «φεύγεις κόρη καί μ' ἀφήνεις».

Πέλι κουνᾶς τό ξερό σου, τοῦ φώναξε ὁ μαραγκός. Σγραδόμαρα ἔχεις, δέν βλέπεις, πῶς θάγουμε νά ὑπονάσεσε γκρεμάρη, τό λέει ἄλλοστε κι' ὁ δούρματος. Τώρα πιά ἐκεῖ δέν περιένουμε ἀπό τά σύγνεφα κι' ἀπό τόν πετεινό νά καταλάβουμε κι' κακό θά κάνῃ. Οὔτε κι' ἀπό τό φεγγάρι. "Αμε πήγαινε στό γιατάκι σου γά γείρης, νά δῆς στόν δεκο σου τή Δεσποινιτώσου, ποῦ νά τή χαίρεσαι.

—Τέτε γόνε Κωνσταντή, κι' ἐ' σύ κι' ἐ' σύρματος. 'Αμή δέ βλέπεις μορφή τούτο τό σύγνεφο τῆς μέσης ποῦ σούχει μιά κλίκα κρεμασμένη σά γκαστρωμένο. Τά μεσάνυχτα θά δέλῃ ἀέρα καί νά μοῦ τό θομάσει. 'Εγώ θά πάω νά γείρω καί νά μήν πολυκοστζέσαι γιά μένα. "Αντε νά μοῦ χαθῆς πρό φασσόρο ποῦ τάμαθες δλα στά τρεχαντήρια!

Αὐτό ἤτανε ἀρκετό. Τό χαυαδκι κι ἀρχισε, λόγο στό λόγο φούντωσαν νά γερονταίκα κι' ὡς τήν ὥρα πούρυμαν νά κοιμηθοῦν, δλο καί λέγανε ὁ ἕνας κόντρα στόν ἄλλο.

Φτάνεται δμως πῶς οἱ παλῃοί θαλασσινοί μέ τή μεγάλη πρακτική πεῖρα, καί τά πολλά ταξίδια, ἀποκτήσανε κάποια διαίσθηση προγνωστικῆ γιατί ἡ πρόβλεψις τοῦ λοστρόμου ἀρχισε ν' ἀληθεύῃ. Ὕστερα ἀπό τά μεσάνυχτα πῆρε ἔνα ἐλαφρο ἀέράκι ἀπό τήν πλώρη, ποῦ σιγά-σιγά δυνάμωνε.

Σάν ξημέρωσε ὁ οὐρανός γέμισε σύννεφα μαῦρα ἀπειλητικά, ποῦ καθώς φύσαγε ὁ ἀέρας πότε τάφερνε πάνω ἀπό κά κεφάλια μας καί πότε τά πήγανε πρός σπίς σταρεῖς προμάντευεια φουρτούνας ποῦ μᾶς ἔκανε ἕλους ἀνήσυχους καί νευρικούς.

Τ' ἀπομεσήμερο ἀρχισε νά φουρτουνιάζῃ καλά. Ὁ ἀέρας ἡ χαριτωμένη αὐτή ἀδρα ποῦ σάν ἀγριοέμε γίνεται κατακτητής ἀνλλάζει, δυνάμωσε κι' ἔκανε τή γλάζια θάλασσα ἀγνώριστη, ὁλόσκοπη ἀπό τούς ἀφρούς, ἀγρια κ' ἀπρόοπτιστική. Τά σύννεφα τρομαγμένα ἀπό τήν ἀγριάδα τῆς θάλασσας, ἔτρεχαν νά κουρτοῦν πέρα καί μακρυά στόν ὁρίζοντα. Κι' οἱ γλάροι φοβισμένοι, ξεφώνιζαν δλη τήν ὥρα κοντά μας ζητῶντας προστασία.

Καί μόνο τό καράβι μας ἀτρόμητο πολεμιστής τραβοῦσε τό δρόμο του περήφανα. Κάπου κάπου σκόνταφτε πάνω σέ κάνα κῦμα, δούλιαζε λιγάκι, κι' ἔπεφτε πάλι σιγά-σιγά ξεπρόβαλε τήν πλώρη του, ἔτοιμο νά παλαίψῃ μέ τή φύσι.

'Ο καπετάνιος; ψύχραιμος περίμενε τή φουρτούνα καπνίζοντας. Δίπλα του οἱ ἀξιωματικοί, δλοστρόμο, τό πλήρωμα ἔτοιμον. Ντυμέ γοι με γινοφράδες ὑποδήματα ψηλά φρέχουν δπου ἡ ἀνάγκη τό καλοσᾶ. Κύτταζαν περιφρονητικῆ τό σκυθρωπό οὐρανό μη τή γροθκά σφιγμένη καί τή ψυχή γεμάτη ὑβρος!

Ἡ νύχτα μᾶς ἔρχισε κόμπο. Μιά ἀνοιξιάτικη νύχτα σκοτεινή.

Ἡ θάλασσα ἡ πλατειά μας ἀγάπη, ἡ ξεψυλλόσρα ἀμπρωλῆ, πάντα ἀνήσυχη κι' ἀστατη ἐρωμένη, πόσε μᾶς κονουζῆες μέσα στήν ἀγκαλιά της, καί γλυκαίνει τό μεγάλο μας ἔ ερο, κι' ἀ-λοτε πάλι μᾶς ποτίζει φαρμάκια, κι' ἀλμύρες πάτα τά ἀχάρατα γι-λάζια της νερά.

Τά μεσάνυχτα τό 'πάνω παράγγειν. 'Ο πουγένες σκόλιασε καί σφράγτε σάν δαιμονισμένος θε, τό Νόμιζες πῶς θά γκρέμιζε τό κάθε τι στό διάβε του. Τά κύματα θεόρατοι ὄγκοι νερού, σκάγαν στή πλώρη, ξεχυσόταν στίς μπάντες κι' ὕστερα σάν ποτάμια δριμητικά χωνόσανε στό κατάστρωμα καί τό πλημμύριζαν. Τί μικρά κυματάκια ποῦ ξέφευγαν ζωντανά, ξεπροσόσαν τή γέφυρα θολώνοντας τά τζάμια, δρίσκανε πάνω στή ζεστή καπνοδόχο καί ψηνόταν τσιτσιζόντας.

Τό καράβι χασμένο δλο στή θάλασσα μόλις ἔκανε ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπό τό βάρος τοῦ νερού κι' ἐλεύθερο νά σηκωθῆ δρτιόσανε στά δύφη, γ' ἀρπαζε πάλι τό κῦμα καί τό χτύπαγε μ' δρμή κάνοντας το νά γέρνη ἀκανόνιστα πόσε ἀπό τή μιά καί πόσε ἀπό τήν ἄλλη πλευρά

Μπροστά μας σκοτάδι πυκνή δέν διακρινόσανε τίποτε, κι' ἡ μηχανή μας κάθε φορά ποῦ τό καί ράδι δούλιαζε φαινόσαν σάν σταματημένη, γιά ν' ἀρχίσῃ πάλι τρελλᾶς σοροφῆς στόν ἀέρα μᾶλις ἐρχόταν νέ στήν ἐπιφάνεια ἤ ἔλξε. Τό πλάνι ἔτρζε, γρυλλίζοντας σάν πληγωμένο, κάθε φορά πούστρεφε δεξιά ζερβά.

Ἤτανε μιά ἀγρια φουρτούνα ποῦ σήν ἔκανε πιό αἰσθητῆ τό σκοτάδι τῆς ἀγρίας νύχτας, κι' ἀναγκασθήκαμε νά τραδεφτάσουμε πάνω στήν καιρό, ἀπεφεύγον α, ἔτσι ζημιές καί κίνδυνο μεγάλο.

Δυό μερόνυχτα παλαίβαινε κεῖ σταματγένοι, κι' ὁ καιρός δασσοῦσε, ὁ ἴδιος. Κοντά στά μεσάνυχτα τῆς τρίτης νυχτιᾶς τήν παραμονή τοῦ Πάσχα ἤμαστε δλο μαξεμένα στό μηχανοστάσιο. Ἀξιόρασοι, γεμᾶτοι ἀλάτια, νηστικοί, περιμέναμε καρτερικά τό ἄλλαγα τοῦ καιροῦ. Κανένας δέν μιλοῦσε καρκαμένος μπό τή γλώκια τῆς ζεστασιᾶς, ζαρῶσαμε στίς γωνιᾶ καί δέν ἀκουγόσανε παρά ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς καί τό φρελλό σφύριγμα τ' ἀέρια.

Σφρικιά καί μέσα σε κείνη τήν ἀγρια νυχιά τῆς πλάνης τῶν σταυροειδῶν τῆς φύσεως ἔναντίον μας ἀπό τήν πόρα τοῦ ἀσυμμάσου ἔγθασε ἕως τ' αὐτιά μας, μέ τήν ἀσύλληπτη δύναμι τοῦ ραδιοφώνου, ἡ στορική καί γεμάτη εὐλάβεια ἐπίκλησις τοῦ πάστορα.

—«God save the sailors» (Θέ μου φύλαξε τούς ναυτικούς).

Στό ἄκουσμα τῆς προσευχῆς, ποῦ μλλαγε μέσα σιῆ ψυχές μας, νοιώσαμε δλοι μιά δαθειά συγκίνησι καί στά πρόσωπά μας, ἀπλώθηκε μιά χριστιανική γαλήνη κ' ἐγκαρτέρησι.

—Χριστός Ἀνέστη παιδιά, φώνγξε κάποιος πάνοντας τό σταυρό του.

Ἤταν μιά στιγμή ἐπιβλητική. Σηκώθηκαν δλοι δλοι, σταυροκοπήηγαν καί φιλιώνταε ὁ ἕνας τόν ἄλλο εὐχόσανε τό Χριστός Ἀνέστη.

Ἔξω ὁ ἀέρας εὐρίλιαζε διαιρόνμένος κατακτησῆς, ἡ θάλασσα μαινόσανε καί μέσα στό μηχανοστάσιο τοῦ φορτηγοῦ βαπορισοῦ τριάντα ἄνθρωποι γιορτάζανε τό Πάσχα, ἐνῶ μακρυά τους σέ κάποια νηπιά, ἄλλα πρόσωπα ἀγπημένα γιορτάζανε κ' αὐτά μονάχα τήν Ἀνάστασι.

"Πστερα ἀπό δυό μέρες φθάσαμε στό λιμάνι, μά κανένας δέν ξέχασε κεῖνο τό Πασχαλάτικο δράδυ, ποῦ περάσαμε σιό πέλαγος καί ποῦ θά μείνῃ γιά πάντα χαραγμένο μέσα μας, σάν θλιβερή ἀλάμψησι τῆς θαλασσινῆς ζωῆς.

Ι. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

ΦΟΡΜΑ ΣΟΥΛΗΣ 12

Ο ΛΑΜΠΤΗΡ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

LUX

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΑΝΤΟΧΗ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ
ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΑΠΛΕΤΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΤΡΑΙ — ΕΡΜΟΥ 97 — ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 5 — ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΛΑΜΠΤΗΡΑΣ "LUX,,

ΟΛΟΝΑΧΟΝ
ΓΑΛΑ Ο ΒΛΑΧΟΣ
FULL CREAM MILK

Δόντες στά παιδιά σας
ΓΑΛΑ «Ο ΒΛΑΧΟΣ»
τά προφυλάσσετε ἀπό τάς μεταδοτικάς νόσους

Ὁ «ΒΛΑΧΟΣ» εἶνε ἐγγύησις διά τά παιδιά μας δότι παρασκευάζεται ε ι δ ι κ ῶ ς διά τήν Ἑλλάδα.

Ζητήσατέ το ἐπιμόνως.

Γενικοί ἀντιπρόσωποι
ΡΩΜΑΝΟΣ & ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγίου Ἀνδρέου 49α'
Ἀριθ. Τηλεφ. 26—75

Τά τελευταία φιγουρίνια γυναικείων φορεμάτων πωλοῦνται στό Πρακτορεῖον ξένων ἐφημερίδων καί περιοδικῶν

Θ. ΚΙΤΣΑΝΟΣ
Ἁγίου Νικολάου 1

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

ΤΟΥ κ. ΘΕΟΔ. Β. ΒΑΣΜΑΤΖΗ

Κάτω ἀπ' τόν ξάστερο ἀνειξιάτικο οὐρανό, κατιμένοι οἱ δικοί της, περίμεναν γ' ἀκούσουν τά μεσάνυχτα τά σήμανρα καί τά καμπάνες γιά νά πάνε στήν ἐκκλησία ποῦ θ' ἀντηχοῦσε καί πάλι σάν ἀγγελική μουσική τό ἀναστσιμο ἀγγέλμα ποῦ ἀνοίγει κεινούρτιε ζωή καί δίνει καινούργιες δυνάμεις κ' ἐλπίδες.

Ἡ ἀτυχία τῆς κόρης τους δέ-βτιτ, ὡστόσο τους εἶχε κλονίσει ἀλλά μέ κάθε τρόπο προσπαθοῦσαν νά μετριάσουν τόν πόνο τους καί νά μεταδώσουν καί σ' ἐκείνη τήν προσπιηγή χαρά τους. Ὅμως κόρα ἡ Ἄλες γεμένη σε μιά πολυθρόνα κάπνιζε τό ἕνα τσιγάρο πάνω στ' ἄλλο. Οἱ ἀναμνήσεις τήν κύλλωναν καί τήν ἔπεζαν τό στήθος.

Ἄλλα χρόνια σάν τέτοια δραδιά πόσο ἤτανε χαρούμενη... Πόσο ἐλεύθερη ἤτανε ἡ ψυχή της καί ἡ σκέψη της. Πόσα δέν τήν θόμιζε τώρα ἡ δραδιά αὐτή ἀπόψε.

Μικρούλα σάν πήγαινε ἀκόμη σσό λύκειο, μέ τήν παιδική της ἀφέλεια κ' ἀνυποψιογνσία τραδοῦσε τίς ὧρες γιά νάρθῃ ἡ μεγάλη σγιγμή ποῦ μέ τήν πλούσια ὁμορφοσοδιεμένη λαμπάδα της θέφφρνε τό συμβολικό φῶς, ποῦ τό τρεγόριζε στό δωμάτιό της ἐαλκηθικιά γιά καλό. Ὕστερα σάν ἔννοιωσε ἡ ψυχή της γά ζητάῃ κάτα τό καινούργιο, κάτι τό ἀπροσδόρριστο, σάν ἔννοιωσε τά πρῶτα σκιρτήματα, πῶς θυμᾶται καλά, ἐχνιόταν μέ τό καινούργιο φουσσάνι ὧρες δλόκληρες μπροστά στό καθρέφτη. Κύτταξε, ξανακύτταξε, καμάρωνε τόν ἑαυτό της καί χαμογελοῦσε φιλόρεσκα. Μιά ἄλλη πάλι παραμονή τῆς μεγάλης γιορτῆς, ἡ ἀνοιξιάτικη ταυαλέτατα της, ἤταν τό μακρό φουστάνι. Ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἤταν ἡ ντεμοιαζέλλα, ἡ ψυχή καί ἡ χαρά τοῦ σπιτιοῦ ποῦ θάνανε. Τί ἀλησμόνητη σιγιγή τῆς ζωῆς της. Ἀπό τότε κατάκλαβε πῶ, κάτι τό ξεχωριστό εἶχε γίνει μέσα της. Εἰχε κάνει τό πρῶτο δῆμα κ' ἔννοιωθε τόν ἑαυτό της διαφρετικό. Εἶκοσι ἑνός χρονῶν, σιή πρώτη της νειότη, ὁμρρῃ, γεμάτη βροσιά πάνω σ' ἀνθισμα τῆς, μέ τό λεπτό κ' ἀρχοντικό παράστημά της τό χαριτωμένο προσωπάκι της πόνα ἄνθιζε ἔνα παιδικό χαμόγελο καί καθφέτιζε τόν εὐγενικό ἐσωτερικό της κόσμο, εἶχε προκαλέσει τήν προσοχή καί τό ἐνδιαφέρον. Καί τ' ὄνομά της δέν ἄρχιζε νά γεγουράρῃ στά κοσμικά σημειώματα. Ἀκόμη ἡ οἰκογένεια καί τά πλούσια γνς, γέμιζαν τά σαλόνιά τους μ' ἕνα σωρό νέους καί μεσόκοπους. Στίς συγκεντρώσεις τους, σσά τσάγια, σσά γεύματα καί στίς σουαρέ ντέ γκαλά, ἕνα πραγματικό δειγματολόγιο, ἀπό ἐπιστήμονες, ἀποκαστεσημένους, ἐμπόρους, κυρίους μ' ἕνα μαῦβ καί μαρικά γαλόνια, πλουσοίπαιδα κυθῶ; καί πλασιέδες θερνκωμένους μ' ἕνα φράκο, λίγα γαλλικά κ' ἠ μεγάλη ἰδέα γιά τό ἀτομό τους. Πόσες φλαφρονήσεις δέν εἶχε ἀκούσει, πόσες ἀνοσσᾶς δέν εἶχε ἀνεχθῆ ἡ ἀνωτερότη'τά της, ἀπ' δλους αὐτούς. Καί πόσες φορές δέν εἶχε γελάσει μέ τίς ἀνόητες προσκλήσεις τους ποῦ δέν εἶχαν ἄλλο σκοπό ἀπό τήν κομική ἐπιδειξη. Καί πήγαινε, καί τούς εὐχαριστοῦσε δλους.

Ἤτεαν καταδεκτική μέ δλους, ἐ παιζε, ἀλλ' ἤξερε νά κρατιέται. Δέν ἔπεφτε σ' εὐκολους ἐνθουσιασμούς, δέν ἐι ζάνα, κι' ἤ'ταν συστηρτική. Δέν τῆς ἔλειπε τίποτα, κι' εἶχε κτίρό μπροστά της. Ὁ ἠ ρεμος χαρακτήρας τῆς; ζ